

Leo Trotskij¹

Till hela världens arbetare

Sjuttio två år har förflutit sedan det kommunistiska partiet förkunnade inför världen sitt program i form av ett manifest, författat av den proletära revolutionens största läromästare: Karl Marx och Friedrich Engels. Redan den tiden var kommunismen, som knappt hunnit träda in på kampens arena, kringrand av hets, lögn, hat och förföljelse från de besittande klasserna, vilka med rätta i den anade sin dödsfiende.

Under dessa sju årtiondens lopp gick kommunismens utveckling svåra vägar: uppmarschens stormanlopp men också perioder av nedgång, framgångar men också hårda nederlag. I grunden gick dock utvecklingen den väg, som förestakats den i det kommunistiska partiets manifest. Den sista avgörande kampens epok inträdde senare än den sociala revolutionens apostlar väntat och önskat det. Men den har kommit. Vi kommunister, representanter för det revolutionära proletariatet i olika länder i Europa, Amerika och Asien, som samlats i sovjetmakternas Moskva, känner och betraktar oss som efterföljare i och fullbordare av den sak vars program förkunnades för sjuttio två år sedan. Vår uppgift består i att sammanfatta arbetarklassens revolutionära erfarenhet, rensa rörelsen från fördärvlig beblandning med opportunism och socialpatriotism, samla alla verkligt revolutionära partiets krafter inom världsproletariatet och därigenom underlätta och påskynda den kommunistiska revolutionens seger.

Världskrigets skyldiga

Nu, då Europa är betäckt av spillror och rykande ruiner, håller de fräckaste brandstiftarna på med att söka de till kriget skyldiga. Bakom dem står deras professorer, parlamentariker, journalister, socialpatrioter och andra bourgeoisins soudenörer.

Under loppet av en lång rad år har socialismen Förutsagt det imperialistiska krigets oundviklighet och sett orsaken till detta krig i den omätliga rovgirigheten hos de besittande klasserna i de båda huvudlägren och i alla kapitalistiska land överhuvud. Två år före krigsutbrottet har de ansvariga socialistiska ledarna i alla land på kongressen i Basel brännmärkt imperialismen som upphovet till det kommande kriget och hotat bourgeoisin att hemsöka den med den socialistiska revolutionen som proletariatets hämnd för militarismens förbrytelser. Nu, efter fem års erfarenhet, sedan historien avslöjat Tysklands rövande och ententestaternas icke mindre brottsliga dåd, fortsätter ententeländernas statssocialister att tillsammans med sina regeringar alltjämt mer och mer avslöja den störtade tyske kejsaren. Än mer, de tyska socialpatrioterna, som i augusti 1914 förklarade Hohenzollrarnas diplomatiska vita bok som folkens heligaste evangelium, anklagar nu i det gemenaste kryperi tillsammans med ententeländernas socialister såsom den särskilt skyldiga den störtade tyska monarkin, som de förut tjänat som slavar. På detta sätt hoppas de få sin egen skuld glömd och kunna förtjäna segrarnas välvilja. Men vid sidan av Romanovs, Hohenzollrarnas och Habsburgs störtade dynastier och dessa lands kapitalistiska klickar visar sig de regerande i Frankrike, England, Italien och Förenta Staterna i ljuset av de inträffade händelserna och de diplomatiska avslöjandena i all sin omätliga lumpenhet.

Den engelska diplomatin stod ända till ögonblicket för krigets utbrott med hemlighetsfullt, nedfällt visir. City-regeringen aktade sig för att meddela sin avsikt att delta i kriget på ententens sida, otvivelaktigt för att icke avskräcka Berlin-regeringen från kriget. I London ville man kriget. Därför förhöll man sig där så, att Berlin och Wien hoppades på Englands neutralitet, medan man i Paris och Petrograd fast räknade på Englands ingripande. Det av den

¹ Antaget vid Kominterns första kongress, sista sessionen den 6 mars 1919

årtionden långa utvecklingens gång förberedda kriget lössläpptes genom Storbritanniens direkta och medvetna provokation. Engelska regeringen kalkylerade med att ge Ryssland och Frankrike understöd endast så länge de på samma gång som de mattade ut sig själva också lamslog Tyskland, dödsfienden. Men den tyska militärmaskinens makt visade sig för fruktansvärd och krävde icke blott ett till skenet företaget utan ett verkligt ingripande av England i kriget. Den tredjes roll, på vilken Storbritannien enligt gammal tradition hade anspråk har tillfallit Förenta Staterna. Den Engelska blockaden, som knappade in de amerikanska börsspekulationerna i europeiskt blod, klarade Washingtonregeringen så mycket lättare som ententens länder med feta profiter höll den amerikanska bourgeoisin skadelös för kränkningarna av den internationella rätten. Men Tysklands oerhörda militära övervikt förmådde regeringen i Washington att utträda ur sitt skenbara neutralitetstillstånd. Förenta staterna övertog gentemot Europa i den roll, som England spelat gentemot kontinenten i föregående krig och försökt spela i det sista. Den nämligen, att försvaga det ena lägret med tillhjälp av det andra inblandande sig i de militära operationerna, endast för att åt sig säkerställa alla situationens fördelar. Wilsons insats var i enlighet med den amerikanska tombolans metod inte stor men den var den sista och därmed vinsten hans.

Krigets följder – en ohygglig kris.

Det kapitalistiska systemets inre motsättning har genom kriget blivit mänskligheten till de gräsligaste kval av svält och köld, till epidemier och moralisk förvildning. Därigenom har också den akademiska striden inom socialismen om utarmnings-teorien och kapitalismens urholkande genom socialismen blivit slutgiltigt avgjord. Statistiker och pedanter av teorien om motsättningarnas utjämnande har under årtiondens lopp bemödat sig att från alla världens hörn plocka samman verkliga och skenbara fakta, som visade hur välståndet ökades för olika grupper och kategorier av arbetarklassen. Under föraktfulla visslingar av borgarkatedrarnas eunucker och den socialistiska opportunistens vinkelpredikanter antog man, att utarmningsteorien gravlagts. Men den dag som är står utarmningen inför oss, icke blott den sociala, utan den fysiologiska och den biologiska i hela sin skakande verklighet.

Det imperialistiska krigets katastrof har med ens sopat bort alla den fackliga och parlamentariska kampens erövringar. Och detta krig är i samma mån vuxet ur kapitalismens inre tendenser som de ekonomiska överenskommelser och parlamentariska kompromisser, vilka det begraft i blod och smuts.

Finanskapitalet, som kastat mänskligheten i krigets avgrund, har självt under krigets lopp underkastats katastrofala förändringar. Pappersmyntets beroende av produktionens materiella grundval har fullständigt rubbats. Allt mer förlorande sin betydelse som den kapitalistiska varucirkulationens medel och regulator förvandlade sig pappersmyntet till medel för rekvisition av rovet överhuvud för det militärt-ekonomiska våldet. Metallfyndets fullständiga urartning återspeglar den kapitalistiska varucirkulationens allmänna dödliga kris. Om den fria konkurrensen i sin egenskap av regulator för produktionen och distributionen i de stora ekonomiska områdena redan under kriget föregående årtiondena utträngdes av trust- och monopolsystemet, så visade sig genom krigets gång dess reglerande roll undandragen den ekonomiska sammanslutningens händer och utlämnad direkt till den militära statsmakten. Distributionen av råmaterial, exploateringen av Bakus Romaniens olja, Donetz-kolet, den ukrainska spannmålen, de tyska lokomotivens, järnvägsvagnarnas och automobilernas öde, det hungrande Europas proviantering med bröd och kött – alla dessa grundfrågor för världens ekonomiska liv regleras icke genom den fria konkurrensen, icke genom kombinationer av nationella och internationella trustar, utan genom direkt bruk av militärt våld i den fortsatta uppehållsens intresse. Om statsmaktens fullständiga underordnande under finanskapitalets valde fört mänskligheten till den imperialistiska slaktbänken, så har finanskapitalet genom

denna masslakt icke blott fullständigt militariserat staten utan även sig själv och är ej längre i stånd att fylla sina väsentliga ekonomiska funktioner på annat sätt än medelst blod och järn.

Opportunisterna, som alltifrån världskriget i namn av den så småningom skeende övergången till socialismen uppfordrade arbetarna till moderation, som under kriget krävde klassanspråkslöshet i namn av borgfred och fosterlandsförsvar, kräver nu återigen av proletariatet självförnekelse till övervinnande av krigets förfärliga följder. Om denna predikan vunne gehör hos arbetarmassorna, så skulle den kapitalistiska utvecklingen kunna på benknotorna av flera generationer fira sitt återupprättande i en ny, än mer koncentrerad och ohygglig form med utsikt till ett nytt, oundvikligt världskrig.

Till mänsklighetens lycka är detta icke mera möjligt.

Det ekonomiska livets förstatligande, mot vilket den kapitalistiska liberalismen satte sig så hårt till motstånd, har blivit ett faktum. Icke blott till den fria konkurrensen utan även till trusternas, syndikatens och andra ekonomiska vidunder ges icke längre någon väg tillbaka. Frågan är bara, vem som för framtiden skall bli bäraren av den förstatligade produktionen: den imperialistiska staten eller det segrande proletariatets stat?

Med andra ord: skall hela den arbetande mänskligheten bli livegen dagsarbetare åt en segerkrönt internationell klick, som i folkförbundets namn med tillhjälp av en ”internationell” här och en ”internationell” flotta här plundrar och rasar, där kastar till vederbörande en brödbit, dock övarallt slår proletariatet i bojor med det enda målet att bibehålla det egna herraväldet –eller skall arbetareklassen i Europa och de övriga världsdelenas mest utvecklade länder ta den skakade och förstörda världsekonomin i egna händer för att säkerställa dess återuppbyggande på socialistisk grund?

Att förkorta den nu rådande krisepoken är möjligt endast med tillhjälp av den proletära diktaturen, som inte förlorar blicken i det förgångna och varken tar hänsyn till ärftliga privilegier eller egendomsrätten utan utgående från nödvändigheten av de svältande massornas räddning för detta syfte mobiliserar alla krafter och medel, inför den allmänna arbetsplikten och arbetsdisciplinens regim för att på denna väg under loppet av några år icke endast hela de gapande såren, kriget slagit utan också höja mänskligheten till en ny oanad höjd.

Krigets inverkan på småstaterna

Den nationella staten, som givit den kapitalistiska utvecklingen en mäktig impuls, har blivit för trång för produktionskrafternas fortsatta utveckling. Så mycket ohållbarare blev läget för de mellan stormakterna i Europa och andra världsdelen utströdda småstaterna. Dessa småstater, som uppstått på olika tider såsom brottstycken av stora stater, som skiljemynt till betalande av olika tjänster, som strategiska buffertar, har sina dynastier, sina imperialistiska anspråk, sina diplomatiska fuffens. Deras illusoriska oberoende hade fram till kriget samma stöd som den europeiska jämvikten: den oavbrutna motsättningen mellan de båda imperialistiska lägren. Kriget har rubbat denna jämvikt.

Genom att kriget i början gav Tyskland en väldig övervikt, tvang denna småstaterna att söka sitt väl och sin räddning i den tyska militarismens storsinne. Sedan Tyskland blivit slaget vände sig bourgeoisien i småstaterna gemensamt med sina patriotiska ”socialister” till den segrande ententeimperialismen och började i Wilsonprogrammets hycklande punkter söka garantierna för sitt fortsatta bestånd som självständiga stater. Samtidigt steg antalet småstater: ur den österrikisk-ungerska monarkiens bo, ur delarna av tsarriket avsåndrade sig nya statsväsen, vilka, knappast satta i världen, ömsesidigt rusade varann i strupen för statsgränsernas skull. Under tiden förberedde ententeimperialisterna sådana kombinationer av

nya och gamla småstater för att binda dem genom det ömsesidiga hatets och den ömsesidiga vanmaktens ansvarighet.

Förtryckande och våldförande de små och svaga folken, prisgivande dem åt hunger och förnedring upphör ententeimperialisterna ej att, precis som ännu helt nyss centralmakternas imperialister, tala om folkens självbestämmanderätt, vilken nu i Europa som i övriga världsdelar ligger fullständigt söndertrampad.

Säkerställa de små folken en fri existensmöjlighet förmår endast den proletära revolutionen, som befriar alla lands produktionskrafter ur nationalstaternas trånga grepp, förenar folken i det intimaste ekonomiska samarbete på basis av en gemensam hushållningsplan och ger även det minsta och svagaste folk möjligheten att fritt och oavhängigt sköta sin nationella kulturs angelägenheter utan skada för Europas och hela världens förenade och centraliserade ekonomi.

Kolonierna

Det senaste kriget som icke minst var ett krig för koloniernas skull, var samtidigt ett krig med hjälp av kolonierna. I aldrig hittills sedd omfattning drogs koloniernas befolkning in i det europeiska kriget. Indier, negrer, araber, madagasker kämpade på den europeiska kontinenten – för vad? För sin rätt att också för framtiden förbli Englands och Frankrikes slavar. Aldrig visade sig det kapitalistiska våldet skändligare, aldrig upprullades kolonialslaveriets problem i en sådan skarp belysning som nu.

Därför uppkom en rad öppna uppror Och revolutionär resning i alla kolonier. I själva Europa erinrade Irland i blodiga gatustrider om, att det ännu alltjämt är ett förslavat land och känner sig som ett sådant. På Madagaskar, i Annam och andra land har den borgerliga republikens trupper under kriget måst undertrycka mer än ett uppror av kolonialslavar. I Indien har den revolutionära jäsningen inte upphört en enda dag och sista tiden kom det till en väldig arbetarstrejk i Asien, på vilken Storbritanniens regering svarade med pansarautomobiler i Bombay.

På så sätt ställdes kolonialfrågan i hela sin omfattning på dagordningen inte bara på diplomatkongressens gröna bord i Paris utan också i kolonierna själva. Wilsons program åsyftar i bästa fall endast en ändring i kolonialslaveriets firmaskylt. Koloniernas befrielse är möjlig endast i samband med befrielsen av arbetarklassen i moderländerna. Arbetarna och bönderna inte blott i Annam, Alger, Bengalen utan också i Persien och Armenien får möjligheten till en självständig existens först då, när Englands och Frankrikes arbetare störtat Lloyd George och Clemenceau och tagit statsmakten i egna händer. I mer utvecklade kolonier går kampen redan inte blott under den nationella befrielsens baner utan antar redan en öppet uttalad social karaktär. Om det kapitalistiska Europa med tvång ryckt de mest efterblivna världsdelarna in i den kapitalistiska virveln, så skall det socialistiska Europa komma de befriade kolonierna till hjälp med sin teknik sina organisationer, sitt andliga inflytande för att underlätta deras övergång till en planmässigt organiserad socialistisk hushållning.

Kolonialslavar i Afrika och Asien! Stunden för den proletära diktaturen i Europa skall också vara eder befrielses stund!

Kommunismen och demokratin.

Hela den borgerliga världen anklagar kommunisterna för att de förintar friheten och den politiska demokratin. Detta är icke sant. Kommet till makten fastslår proletariatet endast den fullständiga omöjligheten att bruka den borgerliga demokratiens metoder och skapar betingelser och former för en ny, högre demokrati, arbetardemokratin.

Hela den kapitalistiska utvecklingens gång undergrävde, särskilt under den sista imperialistiska epoken, den politiska demokratin, inte blott därigenom att den splittrade nationerna i två oförsonliga klasser utan också därigenom att den dömer talrika småborgare och halvproletära lager ävensom proletariatets undre lager till bestående ekonomisk avtyning och politisk vanmakt.

Arbetarklassen i de länder, vari den historiska utvecklingen givit den möjlighet därtill, har utnyttjat den politiska demokratin till organisation mot kapitalet. Samme kommer också senare att ske i de länder, där betingelserna för en arbetarrevolution ännu icke mognat. Men de breda mellanlagren på landsbygden såväl som i städerna hämmas genom kapitalismen i sin historiska utveckling och blir hela epoker efter. Den icke utöver sin kyrktornsspets skådande badenesiske och bajerske bonden, den genom den storkapitalistiska vinförfalskningen ruinerade franske vinodlaren i smått, den genom bankirer och deputerade utplundrade och bedragne amerikanske småfarmaren, alla dessa av kapitalismen från utvecklingens stora gata undanträngda sociala lager kallas på pappret genom den politiska demokratis regim till statens förvaltning. Men i verkligheten fattar i alla viktiga frågor, som avgör folkens öde, finansoligarkin sina beslut bakom ryggen på den parlamentariska demokratin.

Så var det framförallt i krigsfrågan, och detsamma utspelas nu i frågan om freden.

När finansoligarkin anser nyttigt att dölja sina våldsdåd genom parlamentariska omröstningar, står den borgerliga staten i dess syfte att nå det erfordrade målet till förfogande alla från föregående sekler ärvda och genom den kapitalistiska teknikens underverk mångfaldigade medel: lögn, demagogi, hets, smädelse, bestickning och terror.

Att kräva av proletariatet att det i slutuppgörelsen med kapitalismen, där det är fråga om liv och död from som ett lamm skall följa den borgerliga demokratis krav – det vore som att av en människa, som försvarar sitt liv och sin existens mot rövare, kräva att han följer de konstgjorda, villkorliga reglerna för fransk brottning, som fastställts av hans fiende och icke följts av denne.

Proletariatets statsapparat.

I förstörelsens rike, där inte bara produktions- och transportmedlen utan också den politiska demokratis institutioner ligger som blodiga spillror, måste proletariatet skapa sin egen apparat, som framförallt måste tjäna som sammanbindningsmedel åt arbetarklassen och säkerställa åt denna ett revolutionärt ingripande i mänsklighetens vidare utveckling. Denna apparat är arbetarråden. De gamla partierna, de gamla fackföreningarna ha i sina ledares personer visat sig odugliga att förstå de av den nya epoken ställda uppgifterna, så mycket mindre utföra dem. Proletariatet skapade en ny form för en apparat som omfattar hela arbetarklassen utan hänsyn till yrke och politisk mognad, en elastisk apparat som är i stånd att alltjämt förnya sig, alltjämt utvidga sig, alltjämt dra in nya lager inom sitt område, att öppna sina dörrar för de proletariatet närstående arbetande lagren i stad och på land. Denna oersättliga organisation för arbetarklassens självförvaltning, för dess kamp och i framtiden också erövring av statsmakten är prövad genom olika länders erfarenhet och utgör också den största erövringen och det mäktigaste vapnet för vår tids proletariat.

I alla länder, där massorna vaknat upp och börjat tänka, bildas också alltjämt arbetar-, soldat- och bonderåd. Att befästa råden, att stärka deras auktoritet, att ställa dem i motsatsställning till bourgeoisins statsapparat – det är för närvarande huvuduppgiften för de klassmedvetna och ärliga arbetarna i alla land. Medelst råden förmår arbetarklassen rädda sig från den sönderfrätning, som förts in i den genom krigets och svältens helveteskval, de maktägandes våldsdåd och de forna ledarnas förräderi. Medelst råden kommer arbetarklassen säkrast och lättast i alla land till makten, då råden kring sig förenar majoriteten av den arbetande

befolkningen. Medels råden kommer den till makten kunna arbetarklassen att förvalta alla det ekonomiska och kulturella livets områden, så som detta för närvarande är fallet i Ryssland.

Den imperialistiska statens sammanbrott, från den tsaristiska till den allra mest demokratiska, försiggår samtidigt med det imperialistiska militärsystemets sammanbrott. De av imperialismen mobiliserade miljonarméerna kunde hålla stånd endast så länge proletariatet lydigt förblev under bourgeoisins ok. Den nationella enhetens sönderfallande betyder också ett oundvikligt sönderfallande av armén. Så skedde det först i Ryssland, sedan i Österrike och Tyskland. Detsamma är att vänta också i andra imperialistiska stater. Bondens uppror mot godsägaren, arbetarens mot kapitalisten, bådas mot den monarkiska eller ”demokratiska” byråkratin för oundvikligt till soldaternas uppror mot befälet och senare också till en skarp splittring mellan arméns proletära och borgerliga element. Det imperialistiska kriget, som ställde den ena nationen mot den andra gick och går över borgarkriget, som ställer den ena klassen mot den andra.

Den borgerliga världens bruk av lagen emot medborgarkriget och den ”röda terrorn” är det ohyggligaste hyckleri, som de politiska stridernas historia hittills uppvisat. Det skulle inte finnas något medborgarkrig om inte klickarna av utsugare, som bragt mänskligheten till undergångens brant, satt sig emot varje de arbetande massornas framträngande, om de inte anstiftat sammansvärjningar och mord och inkallat väpnad hjälp utifrån för att kunna upprätthålla eller återupprätta sina rövarprivilegier.

Medborgarkriget påtvingades arbetarklassen av dess dödsfiende. Arbetarklassen måste besvara slag med slag om den inte vill svika sig själv och sin framtid, som samtidigt också är hela mänsklighetens framtid, Genom att aldrig på konstlad väg frambesvärja medborgarkriget strävar de kommunistiska partierna till att i möjligaste mån förkorta dess varaktighet, att – om det dock blir en järnhård nödvändighet – minska antalet av dess offer och framför allt säkerställa proletariatets seger. Härav inser man klart nödvändigheten att avväpna bourgeoisien och beväpna arbetarna, att bilda en kommunistisk armé till skydd för proletariatets makt och för oantastbarheten av det socialistiska samhällsbygget. En sådan är Sovjet-Rysslands röda armé, som uppstått till skydd för arbetarklassens erövringar mot varje överfall inifrån eller utifrån. Rådsarmén är oskiljaktig från rådsstaten.

Den tredje Internationalen.

Medvetna om sina uppgifters världshistoriska karaktär har de upplysta arbetarna redan vid första stegen till sin organiserade socialistiska rörelse strävat efter en internationell sammanslutning.

Grundstenen till denna lades 1864 i London i den första Internationalen. Tysk-franska kriget, varur uppväxte Hohenzollrarnas Tyskland, undergrävde den första Internationalen i det den samtidigt gav impuls till de internationella arbetarepartierna. Redan år 1889 förenade sig dessa partier på kongressen i Paris och skapade den andra Internationalens organisation. Men arbetarrörelsens tyngdpunkt låg under denna period helt på nationell mark inom de nationella staternas ram, på basen av den nationella industrien, inom den nationella parlamentarismens område. Årtionden av organisatoriskt och reformatoriskt arbete skapade en generation av ledare, som till sitt flertal erkände den sociala revolutionens program i ord, men i verkligheten förnekade det och försumpades i reformism och anpassning till den borgerliga staten. Den opportunistiska karaktären hos de ledande partierna inom den andra Internationalen urpuppade sig slutgiltigt och förde till världshistoriens största sammanbrott i det ögonblick, då händelsernas förlopp av arbetarpartierna fordrade revolutionära kampmetoder. Om kriget 1870 gav den första Internationalen ett hårt slag genom att avslöja att bakom det socialt revolutionära programmet ännu icke stod någon sluten massornas makt, så dödade kriget av

1914 den andra Internationalen genom att visa, att över förbrödrade arbetarmassor står partier, som förvandla sig i underdåniga organ för den borgerliga staten.

Detta gäller icke blott socialpatrioterna, som i detta nu öppet i bourgeoisiens läger blivit dess gynnade förtroendemän och tillförlitliga bödlar mot arbetarklassen, utan också den svävande obeständiga socialistiska centern som nu bemödar sig att förnya den gamla internationalen, d. v. s. dess ledande spetsars inskränkthet, opportunism och revolutionära maktlöshet. Tysklands oavhängiga parti, den nuvarande majoriteten i det franska socialistpartiet, de mensjevistiska grupperna i Ryssland, Englands oavhängiga arbetarparti och andra liknande grupper försökte faktiskt fylla den plats, de gamla officiella partierna av den andra Internationalen hade intagit före kriget, genom att som förut uppträda med kompromissens och enhetens idéer, på detta vis med alla medel paralysera proletariats energi, förlänga krisen än mer och på så sätt än mer öka eländet i Europa. Kampen mot den socialistiska centern är den nödvändiga förutsättningen för den framgångsrika kampen mot imperialismen.

Förkastande halvheten, lögnaktigheten och lättjan hos de utlevda socialistiska partierna, känner vi de i den tredje Internationalen förenade kommunisterna, oss som de direkta fortsättarna av de hjältemodiga ansträngningarna och martyriet av en lång rad revolutionära generationer, från Babeuf till Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg.

Om den första Internationalen förutsett den kommande utvecklingen och utstakat dess vägar, om den andra Internationalen samlat och organiserat miljoner proletärer, så är den tredje Internationalen den öppna massaktionens International, det revolutionära förverkligandets, handlingens International.

Den socialistiska kritiken har till fyllest brännmärkt den borgerliga världsordningen. Det internationella kommunistiska partiets uppgift består i att omstörta denna ordning och i dess ställe upprätta den socialistiska ordningens byggnad.

Vi uppfordra arbetets män och kvinnor i alla land att förena sig under den kommunistiska fanan, i vars tecken redan de första stora segrarne vunnits.

Proletärer i alla land! I kamp mot det imperialistiska barbariet, mot monarkien, mot de privilegierade stånden, mot den borgerliga staten och den borgerliga egendomen, mot alla slag och former av socialt och nationellt förtryck – förena eder.

Under arbetarrådets, den revolutionära kampens för proletariats makt och diktatur baner, under den Tredje Internationalens baner – proletärer i alla land, förenen eder!

INTERNATIONALEN I MOSKVA.

Översättningen från den officiella svenska utgåvan av dokumenten från *Kommunistiska Internationalens första kongress*, Svenska Bok- och Tidningstryckeriet, Stockholm 1919.